

Мотиви по НОХД № 1394/2024г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав.

I. Софийска районна прокуратура е внесла в СРС на 30.01.2024г. на основание чл.247, ал.1, т. 1 НПК обвинителен акт против **подсъдимата К. Н. Б., с ЕГН: ******* (*и със снета по делото самоличност*), с който ѝ е повдигнато обвинение за непредпазливо престъпление от общ характер по състава **чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 от НК**, за това, че на 20.11.2021г., около 19:30 часа в гр.С., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Ауди“, модел „Кю 7“ с рег. № *********, по бул. „Околовръстен път“ с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „България“, нарушила правилата за движение по пътищата, а именно: чл.25, ал.2 от ЗДВП: *„При извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея.“*, като при извършване на маневра за преминаване от средната пътна лента в лявата такава, не пропуснала движещия се по нея лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „А170 ЦДИ“, с рег.№ *********, управляван от Р. Д. М. и по непредпазливост причинила на последния средна телесна повреда, изразяваща се в следните травматични увреждания: **1.).** многофрагментално счупване на дясната тибия (голям пищял) в областта на диафизата (тялото) и в областта на коленната става (латерно платно), счупване на дясната фибула (малък пищял) в средната трета; **2.).** многофрагментално счупване на диафизата на лявата тибия (голям пищял), счупване на лявата фибула (малък пищял) в областта на главата, които телесни увреждания са реализирали в съвкупност медико-биологичния квалифициращ признак **„трайно затруднение на движенията на десния и левия долни крайници за повече от 30 (тридесет) дни.**

В открито съдебно заседание Софийска районна прокуратура, редовно призована, чрез прокурор поддържа повдигнатото обвинение. Счита, че в хода на досъдебното производство се доказвало по категоричен начин авторството на дееца при извършване непредпазливото престъпление. Извършва се аргументативен анализ на доказателствата. Инвокират се доводи за преценката касателно обществената опасност на деянието. Прави се искане съдът да приложи материалния закон по чл.78а, ал.1 от НК и да наложи на подсъдимата Б. административно наказание в определен размер.

Конституируваният в наказателното производство като частен обвинител – пострадалият Р. Д. М. чрез упълномощения си повереник адвокат Е. В. поддържа становището на прокурора и моли съдът да се произнесе със съдебен акт в този смисъл.

Подсъдимата **К. Н. Б.**, редовно призована и след надлежно връчване на съдебните книжа, се явява лично и лично участва в наказателното производство. Представява се от упълномощения ѝ защитник в качеството на процесуален представил адвокат К. К..

Защитникът на подсъдимата Б. – адвокат К. инвокира подробни доводи и съображения, при което се прави искане съдът да извърши доказателствена

преценка и да наложи на подзащитната му минимално по размер административно наказание по чл.78а, ал.1 от НК.

Подсъдимата **К. Н. Б.** признава доброволно и в цялост фактите и обстоятелствата от обвинителният акт по реда на чл.371, т.2 от НПК. Разбира последиците, че самопризнанието ѝ ще бъде ползвано от съда при постановяване на крайният съдебен акт, без да се събират други доказателства. Същата поддържа изложеното от своя защитник. В правото си на последна дума на основание чл.297, ал.1 от НПК, се прави искане от подсъдимата Б. съдът да приложи закона и да съобрази изложеното от защитника ѝ, като ѝ се наложи минимално по размер административно наказание.

II. Съдът като прецени всестранно, обективно и пълно доводите и съображенията на страните, събраните по реда и способите на НПК доказателства и доказателствени средства, в качеството си на първа инстанция по фактите и въз основа на закона, на основание чл.13 и чл.14 от НПК приема за установено следното:

III. От фактическа страна (“res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си; “ipso facto” – извод от самият факт):

В наказателното производство не се спори по фактите и събраната доказателствена съвкупност.

Подсъдимата **К. Н. Б.** е родена на *****г. в гр.О., българка, български гражданин, със средно специално образование, неосъждана, трудово ангажирана в частния сектор в дружеството „Ш.“ ЕООД с адрес гр.С., ж.к. „С. Т.“, бл., вх., ет., ап., с ЕГН: *****.

На 20.11.2021г., около 19:30 часа, свидетелят Р. Д. М. се движил в гр.С. по бул. „Околовръстен път“, като управлявал автомобил марка „Мерцедес“, модел „А170ЦДИ“ с рег. № *****, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“, към бул. „България“. Свидетелят М. изчаквал на червен сигнал на светофарната уредба на кръстовището на бул. „Братя Бъкстон“ и бул. „Околовръстен път“, гр.С., като автомобилът му бил разположен в средната лента за движение от общо три такива по посока на движението му като втора кола.

По същото време и на същото място подсъдимата К. Н. Б. също изчаквала на червен сигнал на светофарната уредба, като управляваният от нея автомобил марка „Ауди“, модел „Кю 7“, с рег. № *****, бил разположен в дясната лента за движение по диагонал зад автомобила на свидетеля М.. Времето било през тъмната част от денонощието, при включено улично осветление, с интензивен трафик, при сух и равен асфалт. След подаването на зелен сигнал на светофарната уредба двата автомобила потеглили, като свидетелят М. се престоил в най-лявата лента за движение и ускорявал скоростта си на движение. Подсъдимата Б. също се престоила, като след преминаване на кръстовището с бул. „Братя Бъкстон“ в гр.С., тя продължила движението си по бул. „Околовръстен път“, движейки се в най-лявата лента след автомобила на свидетеля М., увеличавайки скоростта си.

Настигайки автомобила на свидетеля М., подсъдимата Б. се престоила

от лявата в средната пътна лента за движение. Движейки се със скорост от около 122.4 км/ч. в режим на ускоряване, на отстояние от около 487.00 метра от пресечната точка от мисленото продължение на втория лев ъгъл на бул. „Братя Бъкстон“ и левия край на пътното за движение на бул. „Околовръстен път“, гледано към бул. „България“ гр.С., подсъдимата Б. предприела маневра по престрояване в най-лявата лента за движение и навлизайки в най-лявата пътна лента за движение, непропуснала автомобила, управляван от свидетеля М., и на около 2.90 метра от левия край на платното за движение, настъпил контакт между задна лява част на автомобила, управляван от подсъдимата Б., и дясна част на автомобила, управляван от свидетеля М..

В резултат на съприкосновението между двата автомобила свидетелят М. изгубил контрол върху автомобила си, който също се движил със скорост от около 122.4 км/ч., и се врязал в еластичното преградно съоръжение (мантинела), намираща се от лявата му страна, възкачвайки се на нея, след което автомобилът му се преобърнал, спирайки движението си в стълб от уличното осветление.

След настъпване на транспортното произшествие, били подадени сигнали до телефон 112 и на място пристигнал екип на спешна помощ, който откарал пострадалият М. до УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ гр.С. за преглед и лечение. Вследствие на възникналото пътнотранспортно произшествие, пострадалият М. получил травматични увреждания, изразяващи се в **1.).** многофрагментално счупване на дясната тибия (голям пищял) в областта на диафизата (тялото) и в областта на коленната става (латерно платно), счупване на дясната фибула (малък пищял) в средната трета; **2.).** многофрагментално счупване на диафизата на лявата тибия (голям пищял), счупване на лявата фибула (малък пищял) в областта на главата, които телесни увреждания са реализирали в съвкупност медико-биологичния квалифициращ признак **„трайно затруднение на движенията на десния и левия долни крайници за повече от 30 (тридесет) дни.**

Освен тях, свидетелят М. получил и разкъсно-контузна рана в лява околоочна област, оток на лявата предмишница, оток на лява мишница, които увреждания са реализирали в съвкупност медико-биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Съгласно изпълнената съдебно-медицинска експертиза установените претърпени от пострадалия М. травматични увреждания, са били причинени от настъпилото пътнотранспортно произшествие. Според комплексната видео-техническа и автотехническа експертиза се установява, че причина за настъпването на пътнотранспортното произшествие е поведението на подсъдимата Б., която като водач на лек автомобил марка „Ауди“, модел „Кю 7“, с рег. № *****, е навлязла в пътната лента, в която се е движил автомобила, управляван от пострадалия М., без да го пропусне.

IV. Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на самопризнанието на **подсъдимата К. Н. Б.** относно всички фактически обстоятелства, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, писмени доказателства и приложените способности за

доказване, които го подкрепят, а именно: **1.). писмени** – справка за съдимост; справка за родственици и гражданско състояние; справка за управление на служебен автомобил; справка за доходи; констативен протокол за ПТП, скица на ПТП; справки от СДВР-ОПП; справки от телефон 112; транспортни схеми от Столична община; **2.). писмени доказателствени средства** – протоколи в ДП от разпити на свидетели и протокол от оглед на местопроизшествие; протоколи от процесуално-следствени действия в ДП; **3.). гласни доказателствени средства** – от разпита на свидетеля Р. Д. М.; **4.). веществени доказателствени средства** – фотоалбум от местопроизшествие; **5.). веществени доказателства** – аудиозаписи от телефон 112 и видеозапис на ПТП; **6.). способи на доказване по чл.136 НПК** – разпити на свидетели, съдебни експертизи, оглед на местопроизшествие.

С оглед събраните по делото доказателства и доказателствени средства в мотивите на постановената присъда не е необходимо детайлно изброяване на доказателствените източници и/или частичното пресъздаване на съдържанието им. Проблемът не е в изброителното им посочване от съда, а в това, че то не е част от онзи доказателствен анализ и оценка, които правната доктрина, законът и съдебната практика очертават като задължение на съда във връзка със съдържанието на съдебния акт – в този смисъл Стефан Павлов „Наказателен процес“, изд. 1979 г., стр.660 и сл. В тази насока е *Решение № 194 от 12.10.2012 г. на ВКС по НД № 368/2011 г. Първо НО – „Делото Белнейски“*.

Съдът намира, че направеното от **подсъдимата К. Н. Б.** самопризнание за доказаните по делото факти се подкрепя напълно от събрания по делото непротиворечив и единен доказателствен материал.

Съдът приема, че от показанията на свидетеля М. и от изготвените по делото в ДП СМЕ и КСВТАТЕ и с оглед събраните писмени доказателства, се установяват извършеното престъпление и неговия извършител. Тези факти се изясняват по безспорен, доказателствено обезпечен и хармоничен начин от възприетата от съда по реда на съкратеното съдебното следствие в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК фактическа обстановка.

Съдът отчита, че следва да се кредитират изцяло показанията на свидетеля М., както и изготвените по делото експертизи, тъй като те изцяло подкрепят самопризнанието на подсъдимата Б. за извършеното от нея непредпазливо престъпление. От показанията на свидетеля М., както и от самопризнанието на подсъдимата Б. и изготвените съдебни експертизи, както и от цялата доказателствена съвкупност, поставени в основата на установената фактическа обстановка, ясно се установяват механизма на извършване на престъплението, неговият автор, датата и часът на извършването на престъплението, мястото където е извършено.

Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел в ДП да описва някои детайли по повод на събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от *човешка перцепция, сугестия и контрасугестия*, които са предпоставени от

обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време.

Също така, със свидетелски показания могат да бъдат установени всички факти от значение по делото, които свидетелят лично е възприел. В НПК няма изискване едно обстоятелство или релевантен факт от предмета на доказване по чл.102 от НПК да се обосновава и доказва чрез показанията на двама или повече свидетели. Достатъчен е и един пряк свидетел, след като изложените от него възприятия са правдоподобни и конкретизирани, поради което в този смисъл е възможно съдът да основе изводите си за осъждането на подсъдимата Б. и само въз основа на тях, а в настоящото наказателно производство те не са единственото доказателствено средство – събрани са писмени доказателства, веществени доказателства и гласни доказателствени средства с приетите по делото от ДП СМЕ и КСВТАТЕ.

Налице е редовност и законосъобразност във формата и съдържанието на извършените чрез процесуалния инструментариум на НПК процесуално-следствено действия с приложените способи на доказване за събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Съдът намира, че показанията на свидетеля М. и цялата доказателствена съвкупност не съдържат противоречия, логични и ясни са, поради което следва да се кредитират.

Съдът намира, че не се налага подробен анализ на доказателствения материал като се обсъждат поотделно доказателствените източници, тъй като същите, в своята съвкупност са непротиворечиви и логични, еднопосочно водят до извода, че подсъдимата Б. е извършител на престъпната проява, за която е обвинена от СРП. Доколкото по делото изначално липсва противоречив доказателствен материал, съдът намира, че не е нужно да обсъжда поотделно събраните доказателства – писмени и веществени, гласни доказателствени средства, способи на доказване и други, по силата на *“per argumentum a contrario”* от чл. 305, ал. 3, изр. 2 от НПК.

Събраните по делото доказателства по безспорен, несъмнен и еднопосочен начин доказват извършеното от подсъдимата Б. противоправно деяние, за което е обвинена от представителя на държавното обвинение по надлежния законов ред. Доколкото по делото не са налични противоречиви доказателствени източници, съдът намира, че следва да кредитира изцяло събраните доказателства. Самопризнанията на подсъдимата Б. за признатите от нея от обвинителния акт факти не са изолирани, а същите кореспондират изцяло и съвпадат с релевантните факти от предмета на доказване по чл.102 от НПК, изведени от съда по еднопосочен и безспорен начин от събраните в ДП доказателства, без да е необходимо с оглед проведената диференцира по

реда на чл.371, т.2 от НПК да се съберат непосредствено пред съдебния състав други доказателства.

V. При така установените фактически констатации, относими към предмета на доказване на основание чл.102 от НПК и след извършеният от съда доказателствен анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства с приложените способи на доказване, съдът излага **от правна страна (*“ipso jure” – поради смисъла на правото*)** следното:

Подсъдимата К. Н. Б. е осъществила от обективна и субективна страна състава на непредпазливо престъпление от общ характер по **чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 от НК, за това че** на 20.11.2021г., около 19:30 часа в гр.С., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Ауди“, модел „Кю 7“ с рег. № *****, по бул. „Околовръстен път“ с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „България“, нарушила правилата за движение по пътищата, а именно: чл.25, ал.2 от ЗДВП: *„При извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея.“*, като при извършване на маневра за преминаване от средната пътна лента в лявата такава, не пропуснала движещия се по нея лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „А170 ЦДИ“, с рег.№ *****, управляван от Р. Д. М. и по непредпазливост причинила на последния средна телесна повреда, изразяваща се в следните травматични увреждания: **1.).** многофрагментално счупване на дясната тибия (голям пищял) в областта на диафизата (тялото) и в областта на коленната става (латерно платно), счупване на дясната фибула (малък пищял) в средната трета; **2.).** многофрагментално счупване на диафизата на лявата тибия (голям пищял), счупване на лявата фибула (малък пищял) в областта на главата, които телесни увреждания са реализирали в съвкупност медико-биологичния квалифициращ признак **„трайно затруднение на движенията на десния и левия долни крайници за повече от 30 (тридесет) дни.**

Въз основа на цялостна преценка на доказателствата по делото, личността на подсъдимата Б., обществената опасност на извършеното престъпление, с оглед на преценката на подбудите и мотивите на субекта на престъплението, както и съобразявайки се обществената опасност на личността на дееца, правилно и законосъобразно случаят е квалифициран от СРП по състава на **чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 от НК.**

При преценката си за интензитета на наказателната принуда настоящият съдебен състав съобрази - личността на подсъдимата Б., която е с положителни характеристични данни и трудова ангажираност, липса на административни нарушения по ЗДВП; оказаното фактическо съдействие и непротивостоене на лицето по време на извършените от разследващите органи процесуално-следствени действия, обществената опасност на извършеното престъпление, която се очертава да е обичайна за деянията от същия вид, инцидентността на извършената от подсъдимата Б. противообществена проява, подбудите и мотивите на лицето, които са свързани и насочени към правомерно движение като водач на МПС съгласно ЗДВП и на обществената опасност на личността на дееца, която е сравнително

ниска.

Съдът намира, че са налице като доказани всички елементи от обективната страна на деянието - както причината за настъпване на ПТП при липса на съпричиняване на събитието, така и причинените на пострадалия М. увреждания, които са пряка последица от деянието. Действията на подсъдимата Б. изпълват фактически състав на нарушение на предписанието на разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДвП, предвиждаща, че при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Като не е спазила правилата за предимство (което в конкретния случай е имал свидетелят Р. Д. М., съгласно установените по делото факти), подсъдимата Б. е причинила настъпването на ПТП, представляващо непредпазливо престъпление по **чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 от НК. В тази насока решаващата инстанция на СРС се позова на Решение № 239 от 19.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1052/2018 г., III н. о., НК, докладчик съдията Лада Паунова**, според което водачът, който има намерение да направи каквато и да е маневра, е длъжен преди да я започне да се убеди, че няма да създаде опасност за движение и че преценката за безопасността на движението трябва да се извърши преди маневрата и само след като водачът се убеди в липсата на опасност на пътя или в липсата на възможност да се появи такава опасност, с оглед мястото на пътното платно и времето, за което може да се осъществи маневрата.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината **непредпазливост (небрежност съгласно т.5 от ТР 2/2016г. на ОСНК на ВКС)** - деецът не е предвиждал общественоопасните последици, които могат да настъпят от деянието му, но е бил длъжен и е могъл да го стори. При небрежността деецът не съзнава вредните последици от поведението си, изразяващо се в нарушаване на правилата за движение по пътищата, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, като управлява така превозното средство, че те да не настъпят - **чл. 11, ал. 3, пр. 1 от НК**. Съгласно **Решение № 198 от 12.05.2011 г. на ВКС по н. д. № 1261/2011 г., II н. о., НК, докладчик съдията Татяна Кънчева** преценката за наличие на виновно нарушаване на правилата за движение е свързана с обективната възможност на водачите да възприемат пътната обстановка и да съобразят действията си с нея. В случая, подсъдимата Б. не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е била длъжна и е могла да ги предвиди в един предходен момент, докато е изпълнявала маневрата си преди самото ПТП, като същата сама се е поставила в положението да не може да изпълни задължението си като водач на МПС по смисъла на чл.25, ал.2 от ЗДвП. Подсъдимата Б. преди самото ПТП е имала задължението да се увери, че предприетата от нея маневра не застрашава другите участници в движението, и макар да е имала обективната възможност да извърши тази преценка като нейно задължение по ЗДвП в качеството си на водач на МПС, не го е сторила. Не е възможно при конкретната пътна обстановка, описана в мотивите на постановената присъда, да се предвиди точният съставомерен резултат, по-специално липсва сигурност за подсъдимата Б., че няма да увреди друг водач на МПС. Липсват

доказателства, че тя се е отнасяла безразлично към опасността от евентуален сблъсък с друго превозното средство, дори и въпреки скоростта си на движение с МПС от над 100.00 км/ч. Дали деянието на водач на МПС е умишлено или непредпазливо се преценява всякога по отношението на дееца към престъпния резултат, който в случая е причиняването на средна телесна повреда на пострадалия М., а не към управлението на моторно превозно средство със значително превишена скорост. Нарушението на чл.25, ал.2 от ЗДвП от подсъдимата Б. накърнява правилата за движение, създадени именно за осигуряване на безопасността по пътищата. В този смисъл всеки водач, извършващ умишлено нарушение на ЗДвП съзнава, че създава предпоставки за произшествие, но поради прекомерната си абстрактност предвиждането на тази вероятност не обосновава умисъл. В противен случай нормата на чл. 343 от НК изобщо не би съществувала. Непредпазливото нарушение на правилото от чл.25, ал.2 от ЗДвП от подсъдимата Б. е довело до пресичане траекториите на двете превозни средства и до възникване на конфликтна точка между тях вследствие на което са настъпили и общественноопасните последици за пострадалия М..

Съдът намира, че са налице условията на чл. 78а от НК за освобождаване на подсъдимата Б. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като преценката на ръководно-решаващият орган за приложението на посочения институт е за законосъобразност в условията на обвързана компетентност, при което тази преценка не се явява да е такава по целесъобразност – подсъдимата Б. е пълнолетна личност, не е осъждана, не е освобождавана от наказателна отговорност по чл. 78а от НК, за деянието е предвидено наказание до пет години за непредпазливо престъпление, а именно наказание до три години лишаване от свобода при средна телесна повреда или пробация, а от извършеното престъпление няма причинени имуществени вреди. Подсъдимата Б. не представлява голяма обществена опасност, а целите на наказанието могат да бъдат постигнати по този начин – чрез налагане на административно наказание. В тази насока, съдът се позова на цялостна преценка на доказателствата по делото, на личността на обществената опасност на дееца, на „обичайната“ степен на обществена опасност на извършеното престъпление от същия вид и при същите последици, както и с оглед на преценката на подбудите и мотивите на обвиненото лице при съобразяване и на занижената степен на обществената опасност на личността на дееца. При индивидуализация размера на административното наказание съдът отчете следните налични смекчаващи отговорността обстоятелства – положителните характеристични данни на подсъдимата Б., трудовата ѝ ангажираност, липсата на каквито и да е по характер административни нарушения по ЗДвП в практиката ѝ на водач на МПС от придобиване на правоспособност от 30.08.2007г., не е освобождавана от наказателна отговорност, съдействала е на органите на разследването. Лицето се освобождава от наказателна отговорност, именно чрез налагането на административно наказание, което е глоба. Глобата като административно наказание се определя в съответствие с целите на административното наказание по ЗАНН. В чл.78а от НК законодателят е предвидил предели на

административното наказание от 1000.00 до 5000.00 лева, като в тези предели следва да бъде определено и наказанието на подсъдимата Б.. Отегчаващи отговорността обстоятелства не са налице, поради което съдът намира, че наказанието следва да бъде определено към минимума предвиден в закона, а именно глоба в размер от 1000 (хиляда) лева. Така определено и в тези предели индивидуализирано, посоченото наказание ще спомогне за постигане на целите на административно наказание по смисъла на ЗАНН, тъй като се явява да е отговарящо на конкретната обществена опасност на извършеното от лицето престъпление и неговата личност. Чрез него ще се отчете, че за такъв подобен тип престъпления, дори и да са непредпазливи по своя характер, е недопустимо наказателното преследване и превенция на закона да са изцяло за сметка на оневиняването или оправдаването на лицата, субекти на такива деяния. Т.е. все пак наказание трябва да има с оглед принципа на наказуемостта на престъпленията, дори това наказание да е по правната си природа административно такова, а в случая е глоба в размер на 1000.00 лева.

По отношение на кумулативно предвиденото наказание „лишаване от правоуправление на МПС“, съдът намира, че в рамките на правомощията си по чл. 78а, ал.4 НК, не следва да го наложи на подсъдимата Б., тъй като то би създало сериозни пречки пред същата да се придвижва и да решава човешките си проблеми с улеснение за по-бързото ѝ придвижване чрез МПС до различни места – хранителни магазини, аптека, институции и др., както и да извлича доходи във връзка с трудовата ѝ ангажираност (свързана с управление на служебен автомобил) като водач на МПС. Освен това, съдът намира, че подсъдимата Б. не представлява лице с голяма степен на обществена опасност. Същата няма други криминални прояви и при липса на административни нарушения на ЗДвП от датата на придобиването на правоспособността ѝ като водач на МПС от 30.08.2007г.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът следва да осъди подсъдимата Б. да заплати направените по делото в ДП в полза на СДВР разноски в размер на 809.40 лева, тъй като същата е призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение.

Приложените оптични носители (дискове) следва да останат към доказателствените материали по делото.

При тези съображения, настоящият съдебен състав обективира своите мотиви към присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

ВЕЛИЗАР КОСТАДИНОВ